

tige. Vi have udtrykkelig sagt, at de ere berettigede til at underskrive Driftsbogen og Salgsbogen; de træde altsaa frem som dem, der ere ansvarlige for de paagjældende Angivelser; og saa have vi ment, at de derfor ogsaa skulde kunne straffes som Hovedmænd i det Dieblit, der var Spørgsmaal om begaaede Overtrædelser. Fuldmægtigene have vi altsaa medtaget, men paa den anden Side have vi foreslaaet at lade Ørdet Forvalter udgaa. Dette Udtryk forekommer nemlig ikke ellers i Loven, ikke engang i § 4, hvor der tales om Forpligtigelse til at gjøre Anmeldelse. Da der her er Spørgsmaal om Ansvar, og da det maa være aldeles klart, hvem Ansvaret paahviler, have vi sagt: Ansvaret paahviler Bestyreren og hans Fuldmægtige, men Forvalteren er der ikke Tale om; der paahviler ikke ham nogen officiel Angivelsespligt, og derfor have vi heller ikke ment, at det vilde være rigtigt at paalægge ham Ansvar; vi finde ingen Grund til her at omtale ham, da han ellers slet ikke nævnes andet Steds i Loven. Vi fastholde altsaa, at Ansvaret paahviler de paagjældende Ciere, Bestyrere og den eller de for Kontrollen anmeldte Fuldmægtige, thi der bør jo være Måilighed for, at Bryggeren har ikke blot en men flere Fuldmægtige. I større Bryggerier vil der rimeligvis være En til at føre Driftsbogen og en Anden til at føre Salgsbogen, og med dette Maal for Die have vi ment, at enhver af disse Fuldmægtige, forsaavidt angaar de ham paahvilende Pligter med Hensyn til Angivelsen, skal staa til Ansvar, saaledes at Straffen som Gjerningsmand rammer ham i saadanne Tilfælde. Fremdeles have vi tilladt os at stille Forslag, som gjør det klart, at Bøderne kunne inddrives. Det er jo ikke Noget, som ellers er hjemlet i den almindelige gjældende Ret, det er altsaa noget Særligt, som vi mene bør gjælde i dette Tilfælde. Vi gaa ud fra, at ogsaa Lovforslaget forudsætter det ved Udtrykket i Slutningen af § 16, at Bryggeren hester for de hans Folt paalagte Bøder, men det bør dog udtrykkelig siges, for at der ikke kan være Tvivl om, at det er Meningen at Bøderne ikke i dette Tilfælde uden videre skulle kunne affønes, men at de, forsaavidt som de Vedkommende ere Noget, skulle kunne inddrives. Det er det, vi foreslaa i Nr. 24. Der er af den høitagede Finanzminister stillet et Underændringsforslag hertil, hvorefter Inddrivelsen, forsaavidt Bøden er dikteret af Tolddbestyrelsen, skal kunne ske ved Udpantning. Det er selvfølgelig en Forbedring, som vi med Fornøielse acceptere og anbefale til det høie Thing. Naar Bøderne ere paa-

lagte ved Dom, inddrives de altsaa paa den almindelige Maaade, men ere de paalagte ved Tolddbestyrelsens Kjendelse, blive de at inddrive ved Udpantning. Fremdeles foreslaar Udvalget, at Cierne af Bryggerierne ere ansvarlige for alle Bøder, der paalægges dem selv, Forpagtere, Bestyrere, Fuldmægtige eller Foltene. Men skal dette Ansvar overhovedet have Noget at betyde, maa de paagjældende Ciere heste, thi ellers kan man være sikker paa, at der bliver udnævnt en eller anden til Straamand, hvem Ansvaret kommer til at paahvile, og naar der saa ingen Ting er at faae hos ham, bliver hele Straffebestemmelsen betydningsløs. Derfor, hvis det skal være Alvor med de strenge Straffe — og det forudsætte vi er Meningen — maa man sige, at det er Cieren, der hester for alle Overtrædelser, der begaas enten af Bestyreren eller af Foltene, og i Lighed dermed maa Forpagteren heste, for, hvad han selv, hans Bestyrer, Fuldmægtige eller Folt have begaaet. Det mene vi, det er nødvendigt at fastholde i dette Tilfælde, hvis ikke Straffebestemmelserne skulle blive illusoriske og dertjemmen det Grundlag, hvorpaa Statteansættelsen skal hvile, i Virkeligheden skal blive aldeles holdningsløst. Vi have ment, at der her gjælder noget Lignende som i andre Forhold f. Ex. i Søfartsforhold, at Skibet hester for de Overtrædelser, Mandskabet begaar. Dernæst har det været nødvendigt at tilføie en Regel om Afsoningen af Bøderne; en saadan have vi nemlig ikke i den gjældende Ret for høiere Beløb end 2,000 Kroner, og vi have derfor ment, at der burde tilføies en udtrykkelig Bestemmelse herom. Vi have stillet et Forslag i denne Retning, som forekommer os at være til en vis Grad rimeligt i Betragtning af det store Beløb, der her er Tale om, men idvrigt er det vel Noget, som just ikke vil have saa megen praktisk Betydning. Derfor have vi ogsaa ment, at der i og for sig ikke vilde kunne siges noget saa Afgjørende mod Fastsættelsen af denne Skala, idvønt man jo naturligvis godt kunde tænke sig Skalaen fastsat paa anden Maaade, men i hvert Fald er Udvalget blevet enig om denne. Med Hensyn til § 18 have vi foreslaaet den Ændring, at der i Stedet for Ørdet „ifjendes“ skulde staa „ere forstyldte“, idet Straffene jo ogsaa kunne idømmes og paalægges ved Tolddbestyrelsens Kjendelse, hvorfor vi have ment, at det var forrettet at sige: „I de Tilfælde, hvor Bøder ere forstyldte efter denne Lov, blive de paalagte af Tolddbestyrelsen, medmindre samme ønske Sagen afgjort ved Domstolene“. Men dernæst have vi tilføiet en Begrændsning som